

Agitationen for, at blive *de rigtige*, og det sker bl. a. ved hurtigst mulig at omsætte den døde Kapital, som ligger i det resterende Oplag af D. K.s Historie gennem 40 Aar. Det burde ikke betragtes som for meget forlangt, at hvert nyt Medlem, som traadte ind i D. K., tilegnede sig det Grundlag og de Forudsætninger, hvorfra der her arbejdes.

Finland.

Som vore Læsere vil vide, var *Nordiske Kvindeforeningers Samorganisation* indbudt til Møde i Helsingfors 1918. — Hvorledes finske Kvinder havde forberedt dette Møde fremgaar af følgende Uddrag af en Beretning, som er aflagt paa et Møde i Helsingfors den 28. Oktbr., og som netop i disse Dage er kommet os i Hænde som det første „officielle“ Dokument fra Kvinder i det selvstændige Finland. — Under Krigen har vi ellers mærket meget lidt til Finlands Kvinder, naar vi undtager vort mindere Samvær med dem i Stockholm i November 1916, da selve Samorganisationen stiftedes.

Den nordiske Kvindesagskomité i Finland er lige saa lidt som andre Institutioner forblevet uberørt af de ophidsende Tildragelser, som har rystet vort Samfund under de senere Tider. Det tilendebragte Arbejdsaar begyndte ganske vist, under særdeles gode Varsler for den nordiske Samorganisations fremtidige Bestaan, idet den finske Komité i Sommeren 1917 vedtog at forberede og udsende Indbydelse til de andre Komitéer, til en Kongres i Helsingfors i Sommeren 1918. Denne Indbydelse, som blev udsendt umiddelbart efter, gav Anledning til megen Korrespondance med Komitéerne i Bredrelandene vedrørende Programmet for Mødet. Ved et Møde den 21. April 1917 nedsattes der fire Hjælpekomitéer, som skulde varetage det forberedende Arbejde til Kongressen, nemlig 1) Finanskomité, 2) Pressekomité, 3) Udstillings-, 4) Møde- og Festkomité. Disse Virksomheder maatte

imidlertid ligesom en samtidig paabegyndt Pengeindsamling afbrydes i Efteraaret 1917 i Anledning af de urolige indrepolitiske Forhold. Som Følge heraf saa Komitéen sig tvungen til at meddele de indbudte Foreninger, at man var nødt til at udskyde Kongressens Afholdelse til længere hen — til et Tidspunkt, som ingen i den Stund kan bestemme nærmere.

Ved Aarsmødet 1917 fik den finske Komité sine indre Forhold ordnet, idet de nye Vedtægter for dens Virksomhed endelig fastsloges.

I Komitéen er følgende Forbund repræsenteret:

Kvinnosaksförbundet Unionen. — Finska Kvinnoföreningen. — Suom. Naisliitto. — Svenska kvinnoförbundet. — Finska kvinnors Nationalförbund.

Komitéens Formand er Medlem af Landdagen, *Annie Furuholm*.

Den nordiske Kvindesagskomité i Finland har paa Grund af ydre Omstændigheder set sig tvungen til — som det af ovenstaaende fremgaar — at maatte afbryde sin løfterige Virksomhed, men vi haaber, at, naar en Gang lysere Tider oprinder for Lande og Folk, da skal Nordens Kvinder vide paa ny at træde sammen i nyttigt Arbejde for Oplysning og Fremskridt.

Nordiska Kvinnosakskomitéen i Finland.

„Aldes ikke velkommen.“

Nedenstaaende Artikel findes i „S. K.“ (Studerende Kemikere) for Oktober 1918.

Redaktionen af „S. K.“ indleder den med en Bemærkning om, at den ikke har ment at kunne nægte den Optagelse. Vi maa for vort Vedkommende udtale, at vi ikke har ment at kunne nægte os og vore Læsere den Fornøjelse at optage den. Den viser jo bedre end den mest flammende Agitationstale, hvor nødvendigt det er, at der er et Sted, hvor man vil varetage de „moderne Principer“, som er falden X og med ham maaske flere, end man tror, saa meget for Brystet.

Red.

Vi kan finde os i, at Kvinden

bliver Student, — den Smule Viden kan saamænd forenes med kvindelige Dyder — til Nød og saa, at hun læser videre, *hvis* Studiet fører til Stillingen, der ligger for hende, og som hun udfylder fuldt saa godt som Manden, — men dette er netop ikke Tilfældet med Ingeniørstillingerne.

Kvinden savner praktisk Sans for Teknik, administrativt Overblik, Forretningssans, Koldblodighed, Udholdenhed — Egenskaber, som den virkelige Ingeniør maa besidde.

Hun kan blive Laboratorie-Kemiker, er f. Eks. hæderlig Analytiker; men er der saa nogen Mening i at lade hende faa den, i dette Tilfælde overflødige tekniske Uddannelse paa polyteknisk Læreanstalt, hvor hun tager den kostbare Plads op for en mandlig Ingeniør?

Særlig for Øjeblikket, da Kravet om Ingeniørkræfter er større end Tilbudet, finder vi dette Forhold urimeligt. Langt naturligere vilde det være at sende hende til Universitetet som stud. mag. eller til farmaceutisk Læreanstalt.

For udenforstaaende vil vor Paastand om Kvindens Ubrugelighed som Ingeniør synes mærkelig; idet de er tilbøjelige til at slutte fra Kvindens gennemgaaende fine Eksamen til Anvendelighed i Praksis. Hertil kan svares, at en Eksamen i Almindelighed og i ganske særlig Grad polyteknisk Eksamen, *ikke* er noget Udtryk for Kandidatens Brugbarhed, idet andre Egenskaber — i dette Tilfælde de nævnte Ingeniøregenskaber — spiller den afgørende Rolle i Praksis og ikke kan udtrykkes i noget Eksamensbevis — og disse „Ingeniør-Egenskaber“ vil vi altsaa *frakende* Kvinden.

Selvfølgelig er det ligefrem at nægte Kvinden Adgang til polyteknisk Læreanstalt i Strid med et Antal moderne Principper om „lige Ret“ og lign.

Vi gør os heller ingen Haab om Virkeliggørelse af vore Drømme, men det kunde maaske være af Betydning, at Kvinden faar at vide, at hun *aldes ikke er velkommen*.

X.